

LEEWARDER COURANT

in het nieuws
Twee aaisikers krijgen
samen Sulveren Ljip > 2

sport
Nederlandse atletiekploeg
steelt de show op EK indoor

Zwoegen in zonovergoten survivalrun Kootstertille

KOOTSTERTILLE De 22ste editie van de survivalrun in Kootstertille trok zondag het maximale aantal van 1500 deelnemers. Onder prachtige weersomstandigheden konden zij zich uitleven op 53 hindernissen. Vergeten was de schrik van een dag eerder, toen een van de 350 vrijwilligers met zijn vrachtauto de welkomstboog annex loopbrug in het centrum van het dorp beschadigde. „Gelukkig hebben zich geen persoonlijke ongelukken voorgedaan”, aldus hoofd-parcoursbouwer Willem de Boer. Op de foto heeft Tinko Vialard uit Delft het lastig op een van de obstakels op het 11 kilometer lange parcours. Meer hierover in het sportkatern.

FOTO: HENK JAN DIJKS

“

IT FLUITSJE
FAN DE
SMJUNTEN,
FIERDER IS
IT STIL

Henk Jansma uit
Opeinde krijgt prijs
Vroege Vogels > 20

tuincentrum
We willen
weer wat
meer fleur in
de tuin > 17

Na de schrik het plezier

Dat de welkomstboog annex loopbrug beschadigd werd, was een domper, maar wat kregen de 1500 deelnemers en de liefst 350 vrijwilligers daar in Kootstertille een prachtige zondag voor terug! De 22ste survivalrun vond plaats onder heerlijke omstandigheden. Over 'apenhang', een trotse parcoursbouwer en een Duits kampioene met trainer uit Dronryp.

PETER VAN DER MEEREN

Al het voorbereidende werk was net gedaan en de rammelende magen zouden worden gevuld, toen een jonge boodschapper op z'n fietsje zaterdagmiddag de onheilstijding bracht. 'De brug is ingestort!' „Nou, toen kwam er van eten dus nog even niks”, vertelt Willem de Boer, hoofdparcoursbouwer van de Stertil-survivalrun. Met de schrik in de benen spoedden de vrijwilligers zich naar de Alde Dyk. De Boer zag het meteen: de welkomstboog-loopbrug lag flink uit z'n verband. „Opbouwen kon niet meer, dus moesten we de zaak afbreken en opruimen.”

Alle betrokkenen telden echter hun zegeningen. „We kunnen alleen maar blij zijn dat er geen persoonlijke ongelukken zijn gebeurd. Voor hetzelfde geld waren er kinderen op of onder de brug aan het spelen. Het is ongelooflijk sneu voor de vrijwilliger die er met z'n vrachtauto tegenaan is gereden. Domme pech. Hij is een dorpsbewoner die het allerbeste voor heeft met deze survivalrun. Hij was er kapot van.”

Maar op deze zonovergoten zondag overheerst dan toch de vrolijkheid en zeker ook de sportieve vreugde die jong en oud beleven aan de 53 hindernissen tellende beproeving voor spieren en gewrichten. Klauteren, zwoegen, zweten, zwemmen, glijden, boogschieten, klimmen, touwslingeren..., noem maar op. 1500 deelnemers beleven er de grootste lol aan en het imponerend grote vrijwilligerskorps niet minder.

'UITSTEKEND VOOR ELKAAR'

Wat in 2002 voorzichtig begon met 222 survivors, is uitgegroeid tot een van de belangrijkste en drukst bezochte wedstrijden in zijn sport. „We hebben per jaar 47 van dergelijke runs en Kootstertille behoort absoluut tot de toppers. Ze maken er hier echt iets geweldigs van en hebben hun zaakjes uitstekend voor elkaar”, aldus Thom van Cappellen.

“WE KREGEN OPNIEUW DE COMPLIMENTEN. ER HOEFDE HELEMAAL NIKS VERANDERD TE WORDEN

Hij kan het weten, want de inwoner van Mariëvelde (Achterhoek) bezoekt niet alleen veel wedstrijden, maar is tevens werkzaam bij de SBN, de Survivalrun Bond Nederland. „Inmiddels hebben we 17.000 leden en de groei zit er nog altijd in. Het is een stoere sport die je individueel doet, maar die tegelijkertijd saamhorigheid brengt. Kijk toch eens hoeveel honderden jonge kinderen hier meedoen... Dit is toch ook veel lekkerder dan thuis achter je computer zitten te gamen?”

De 32-jarige Van Cappellen kroont zich na de slijtageslag van zo'n anderhalf uur tot winnaar. Hij is er om een bijzondere reden extra blij mee. „Twee jaar geleden won ik hier ook, maar toen liep ik op de laatste hindernis een blessure op. Schouder uit de kom, per ambulance naar het ziekenhuis. Daardoor miste ik de prijsuitreiking. Daar baalde ik enorm van.”

Die ontknoping schoot Van Cappellen – hij traint 14 uur per week op zijn eigen survivalbanen, waar hij tevens trainingen verzorgt – vlak voor de finish nog wel even door het hoofd. „Ik was extra voorzichtig en had gelukkig ook wel enige voorsprong om niet meer tot het uiterste te hoeven gaan.” Dan stapt de winnaar van de MSR-klasse (de middellange survivalrun) in een van de zes grote hot tubs, om zich schoon te schrobben en de spieren te verwennen. „Ook dat is hier dik voor elkaar.”

Niet veel later voegt Harm Okkema zich bij hem. De Wijngaarder legt beslag op de derde plaats en ziet even later zijn vriendin Elsa Rijpstra er op de korte afstand met de zege vandoor gaan. „We trainen veel samen, vaak wel veertien uur per week”, zegt de 26-jarige Okkema, lid van SV Leeuwarden. „Het mooie van deze sport is dat het nooit vervelt. Elke keer weer krijg je nieuwe uitdagingen voorgeschoteld. Hier ook. Het is altijd top.”

GEEN SPANBANDEN

De Boer hoort de lovende woorden van de specialisten natuurlijk graag. Het is loon naar werken voor de zeskoppige bouwcommissie, die samen met 35 vrijwilligers omgerekend liefst 300 bouwdagen in deze survivalrun steekt.

Precisie is daarbij gewenst, want er mag geen spijker krom zitten en geen knoop verkeerd. „Bondsofficials komen een dag voor de wedstrijd werkelijk alles controleren. We kregen opnieuw de complimenten, er hoefde helemaal niks veranderd te worden”, aldus oud-deelnemer De Boer. Over knopen gesproken: „Daar houden we hier traditioneel aan vast. Dat vinden we mooi.

Fedde Beukema uit Hurdegaryp (links) en Amsterdammer Bernard Zwienenberg hebben het zwaar tijdens de 22ste survivalrun in Kootstertille. FOTO'S: HENK JAN DIJKS

Bij ons geen spanbanden om de touwen en de balken te verbinden."

In totaal wordt voor alle hindernissen zo'n 20 kilometer dik touw gebruikt. Voorts zijn er op het 11 kilometer uitgestrekte parcours 260 palen te vinden, in lengte variërend van 3 tot 15 meter. Tot vorig jaar werd tevens zo'n 7 kilometer aan afzetlint gebruikt, „maar mede omdat de SBN duurzaamheid propageert, hebben we dat vervangen door herbruikbare pijlen van hout”, aldus De Boer.

De 270 leden tellende survivalclub in Kootstertille, De Bikkels, beschikt over een loods van 200 vierkante meter waar al het materiaal wordt opgeslagen. „Maar het gaat niet alleen om het materiaal. Het parcours

“DIT IS TOCH VEEL LEKKERDER DAN THUIS ACHTER JE COMPUTER ZITTEN TE GAMEN?”

Mels Hamstra uit Arnhem (boven) en Sneker Matthijs Huisman aan het werk.

moet ook zodanig gemaakt worden, dat het per klasse in vastgestelde tijden afgelegd kan worden. Blijkt dat het onderweg te snel of te langzaam gaat, dan kunnen we daar bij elke hindernis op anticiperen. Het is echt kicken als de winnaars bijna op de minuut in de vastgestelde tijd finishen."

Volgens De Boer is het Kootstertille-parcours famous om zijn 'apenhang'. „Daarbij hang je met handen en voeten aan een touw. Ze zijn uniek." Heeft hij al een hindernis naar zich vernoemd gekregen? De Boer lacht. „Nee, dat nog niet, maar ik heb er wel eentje bedacht: de Dreech Omheech."

Dan serieus: „We hadden ook altijd een schitterende en bijzondere hindernis aan de brug over het PM-kanaal. Maar nadat de brug door een schip is geramd, wil Rijkswaterstaat niet meer dat we er spullen aan bevestigen." Wel wordt nog gebruik gemaakt van het kanaal. Een speciale reddingsbrigade houdt daarbij een oogje in het zeil, zoals bij elk obstakel vrijwilligers toezien op de veiligheid en het op de juiste wijze afleggen van het parcours.

Tegelijkertijd is er de hele dag een medisch team van 14 personen paraat. „Het is inderdaad een enorme organisatie. 1500 deelnemers is daarom de max", aldus Tjerk de Groot, een van de twee speakers die zich zes uur lang de blaren op de tong praat. „Het kost tijd en energie, maar als je daar dan zo'n mooie dag voor terugkrijgt... Moet je nagaan: we hebben hier ook weleens gestaan bij een temperatuur van min 9."

„Vorig jaar was het ook koud", vertelt Claudette Ritsema uit Mildam, lid van Udiros Outdoor in Nieuwehorne. „Toen had ik handschoenen aan en een muts op. Dit is veel lekkerder." Claudette (15) is de snelste bij de oudste jeugd, „mijn eerste overwinning in deze klasse."

Ze kan zich geen leven zonder survivalrun voorstellen. „Ik heb er altijd zin in. Ik train

twee keer per week bij de club en ik fiets en loop ook veel. Ik vind het heerlijk om in de buitenlucht te sporten. Zolang ik er plezier in heb, ga ik hiermee door", aldus de vwo-leerlinge, die al eens zilver wist te winnen op een Nederlands kampioenschap.

CLUB IN DUITSLAND OPGERICHT

Dan klinken er ineens aanmoedelingen in het Duits. Ze zijn bestemd voor Helena Schuster uit Augsburg en komen uit de mond van Florian de Vries. Hij is afkomstig uit Dronryp, maar verhuisde vanwege de liefde naar Zuid-Duitsland. Die emigratie had als nadeel dat hij afscheid dreigde te moeten nemen van zijn geliefde sport, „want in Duitsland weten ze nauwelijks wat survivalrun is."

Maar De Vries was niet voor een gat te vangen en besloot in zijn nieuwe woonplaats een survivalclub op te richten. „We hebben al 120 leden. Mensen vinden het prachtig."

Eentje daarvan is de 21-jarige Schuster, die zich al eens tot Duits kampioene heeft laten kronen. In Kootstertille is ze tot op de laatste meters in de slag met Bo de Groot uit Veenendaal, die op de nationale ranglijst de leiding heeft en diep moet gaan om haar titel in Kootstertille te prolongeren. Het duel wordt beslist als Schuster, hangend in een net, misgript en op de grond belandt, waardoor ze opnieuw aan de klimpartij moet beginnen.

„Heel jammer. Vorig jaar was het verschil twee seconden", aldus De Vries. „Maar Helena verliest het niet op de laatste hindernis. Ze verspeelde haar voorsprong bij het boogschieten. Daar oefenen we in Augsburg nooit op, want we hebben helaas nog geen boogschietbaan. Die moeten we toch maar eens aanschaffen."

Desondanks is deze survivalrun de 1600 kilometer lange reis meer dan waard geweest. De Vries: „Zo'n mooie wedstrijd als in Kootstertille vind je nergens."